

Poezia infinitului de lângă noi

Laura Garavaglia:
Muzica sferelor

O nouă apariție în colecția „Pegas”, o nouă revelație, căci Laura Garavaglia e o ființă întru Poezie, e plămădirea sensibilă a acesteia, e sol ce vestește, e o cântăreață care o intonează pe toate vocile și care surprinde revenirea anotimpurilor cu un farmec muzical ce amintește de Vivaldi. Poezia țâșnește, la poeta italiană, de oriunde, din toate fațetele văzute și nevăzute ale realității cotidiene, din clipocitul și căderea stelelor, din luminile zilei și umbrele nopții, din tăcerea cimitirelor și respirația mării, din numere și linii, din plusuri, minusuri și rotunjimea zeroului dintre acestea...

În Athanorul magic al poetei totul – lucruri, ființe, evenimente concrete, plante, păsări, arbori, stări sufletești, fântâni și izvoare – se transformă în poezie. Laura Garavaglia își propune, printr-un imaginar poetic simplu, necontrafăcut, să împace cele două instanțe ale poeziei care par ireconciliabile – *emotio* și *ratio* – și îi reușește de minune acest lucru. Termenii abstracți fac, astfel, casă bună cu cuvintele purtătoare de lirism prin ele însele. Cităm, spre exemplificare, două strofe din două poezii dedicate lui Évariste Galois și Bernhard Riemann: „Cifrele te mai caută prin lume, / Să le extragi rădăcina, / Și după ce ghilotina morții / Ți-a secerat lumina” (*Teoria numerelor*); „Pe linia dreaptă între zero și infinit / cu imaginația ta natura se joacă mereu. / Atâtea formule scrise pe frunze / pe care le poate descifra doar Dumnezeu” (*Funcția zet*).

Nota profund originală a poeziei Laurei Garavaglia conștă în surprinderea spontană, neconstrânsă de norme, de tehnici speciale, de transfigurare expresivă, de o anumită orientare programatică, a momentelor sufletești, tresăririlor memoriei, stărilor naturii, impresiilor.

Într-un cuvânt, a *iluminărilor rimbaldiene*.

Metafora și comparația nu lipsesc, având însă aceeași spontanietate și făcând parte din imaginarul generalizat al asocierilor, „corponderilor”, îmbinărilor contrapunctice:

„Merg pe autostradă / ca pe muchia de cuțit / a durerii, / prin mijlocul unor câmpuri / arse de amintiri, / prin păduri de stejar / arși de fulgere. // Memoria e ca un val / ce se sfarmă de stânci. // Trecutul e ca o rană / de sub bandajul prezentului. / Tăcerea e ca o ușă de închisoare / din care abia a ieșit” (*Diagnosticul copilului*). Vocabula adverbială *ca* e folosită doar pentru a sugera potriviri asociative fără o intenție de poetizare anume, ci pentru a contura o stare: „Centrul urbei e verde ca speranța”; „Stelele pulsează ca niște inimi”; „Lumina în zori se înșiră / ca

niște gânduri suspendate pe funie”; „Timpul nu știa de ce agonia o apasă / și care să-i fie vina? / Se zbate ca peștii în plasă. / E ca pisica ce cade în râu / cu ghearele zgârâind lumina”.

Poeta italiană nu *construiește*, ci *sugerează*, punând semnificația lirică „în miezul de nucă” al frazei. E o poetă ce se erijează în ipostază de pictor care prinde pe șevalet, în contururi grațioase, fiecare „dor învins”, „schelele ce cad în pahar”, gândurile ce naufragiază dincolo de cer, „praful ce prinde strălucire într-o rază de soare”, identificat cu poezia, „luminile care șterg contururi” sau în cea de muzician care intonează acorduri rapide, în care se ascunde „secretul armoniei lumii”. Totul se toarnă spontan în forme concentrate în stanțe, stampe, miniaturi.

Născută în 1956 la Milano, a întemeiat o Casă a Poeziei din Como, unde locuiește, și este animatoarea Festivalului Internațional de Poezie „Europa in versi”. Din volumele de versuri pe care le-a editat le semnalăm aici pe cele apărute și în românește: *Fragmente de viață* (2009), *Curenții ascendenți* (2013), *Simetria oglinzilor* (2013). „A scrie poezie, notează în prefață Nicolae Dabija, traducătorul ce zice că se regăsește în ea, nu înseamnă a rândui altfel cuvintele, ci a trăi altfel ceea ce vrei să spui cu ajutorul aceluiași cuvinte”.

Acad. Mihai CIMPOI

ci
st
fr
n
n
v
n
a
d
n
o
s
h
t
h
n
p
p
le
v
d
p
p
z
F
tu
o
n
/
tu
te
h
ri
în
h
z
si
ri
fi
i
g
p
„
ta
vi
și
cu
ie

Poezia infinitului de lângă noi

Laura Garavaglia: *Muzica sferelor*

O nouă apariție în colecția „Pegas”, o nouă revelație, căci Laura Garavaglia e o ființă întru Poezie, e plămuierea sensibilă a acesteia, e sol ce vestește, e o cântăreață care o intonează pe toate vocile și care surprinde revenirea anotimpurilor cu un farmec muzical ce amintește de Vivaldi. Poezia țâșnește, la poeta italiană, de oriunde, din toate fațetele văzute și nevăzute ale realității cotidiene, din clipocitul și căderea stelelor, din luminile zilei și umbrele nopții, din tăcerea cimitirelor și respirația mării, din numere și linii, din plusuri, minusuri și rotunjimea zeroului dintre acestea...

În Athanorul magic al poetei totul – lucruri, ființe, evenimente concrete, plante, păsări, arbori, stări sufletești, fântâni și izvoare – se transformă în poezie. Laura Garavaglia își propune, printr-un imaginar poetic simplu, necontrafăcut, să împace cele două instanțe ale poeziei care par ireconciliabile – *emotio* și *ratio* – și îi reușește de minune acest lucru. Termenii abstracți fac, astfel, casă bună cu cuvintele purtătoare de lirism prin ele însele. Cităm, spre exemplificare, două strofe din două poezii dedicate lui Évariste Galois și Bernhard Riemann: „Cifrele te mai caută prin lume, / Să le extragi rădăcina, / Și după ce ghilotina morții / Ți-a secerat lumina” (*Teoria numerelor*); „Pe linia dreaptă între zero și infinit / cu imaginația ta natura se joacă mereu. / Atâtea formule scrise pe frunze / pe care le poate descifra doar Dumnezeu” (*Funcția zet*).

Nota profund originală a poeziei Laurei Garavaglia con sistă în surprinderea spontană, neconstrânsă de norme, de tehnici speciale, de transfigurare expresivă, de o anumită orientare programatică, a momentelor sufletești, tresăririlor memoriei, stărilor naturii, impresiilor.

Într-un cuvânt, a *iluminărilor rimbaldiene*.

Metafora și comparația nu lipsesc, având însă aceeași spontanietate și făcând parte din imaginarul generalizat al asocierilor, „corespunderilor”, îmbinărilor contrapunctice: „Merg pe autostradă / ca pe muchia de cuțit / a durerii, / prin mijlocul unor câmpuri / arse de amintiri, / prin păduri de stejar / arși de fulgere. // Memoria e ca un val / ce se sfarmă de stânci. // Trecutul e ca o rană / de sub bandajul prezentului. / Tăcerea e ca o ușă de închisoare / din care abia a ieșit” (*Diagnosticul copilului*). Vocabula adverbială *ca* e folosită doar pentru a sugera potriviri asociative fără o intenție de poetizare anume, ci pentru a contura o stare: „Centrul urbei e verde ca speranța”; „Stelele pulsează ca niște inimi”; „Lumina în zori se înșiră / ca niște gânduri suspendate pe funie”; „Timpul nu știa de ce agonia o apasă / și care să-i fie vina? / Se zbate ca peștii în plasă. / E ca pisica ce cade în râu / cu ghearele zgârâind lumina”.

Poeta italiană nu *construiește*, ci *sugerează*, punând semnificația lirică „în miezul de nucă” al frazei. E o poetă ce se erijează în ipostază de pictor care prinde pe șevalet, în contururi grațioase, fiecare „dor învins”, „schelele ce cad în pahar”, gândurile ce naufragiază dincolo de cer, „praful ce prinde strălucire într-o rază de soare”, identificat cu poezia, „luminile care șterg contururi” sau în cea de muzician care intonează acorduri rapide, în care se ascunde „secretul armoniei lumii”. Totul se toarnă spontan în forme concentrate în stanțe, stampe, miniaturi.

Născută în 1956 la Milano, a întemeiat o Casă a Poeziei din Como, unde locuiește, și este animatoarea Festivalului Internațional de Poezie „Europa in versi”. Din volumele de versuri pe care le-a editat le semnalăm aici pe cele apărute și în românește: *Fragmente de viață* (2009), *Curenții ascendenți* (2013), *Simetria oglinzilor* (2013). „A scrie poezie, notează în prefață Nicolae Dabija, traducătorul ce zice că se regăsește în ea, nu înseamnă a rându-i altfel cuvintele, ci a trăi altfel ceea ce vrei să spui cu ajutorul aceluiași cuvinte”.

Acad. Mihai CIMPOI

Una nuova apparizione nella collezione "Pegas", una nuova rivelazione, perché Laura Garavaglia è un essere in Poesia, è il suo plasma sensibile, è un suolo che annuncia, è una cantante che intona tutte le voci e che sorprende il ritorno delle stagioni con un fascino musicale che ricorda Vivaldi. La poesia scaturisce, nella poetessa italiana, da ogni parte, da tutte le sfaccettature della realtà quotidiana viste e invisibili, dal battito delle ciglia e dalle stelle, dalle luci del giorno e dalle ombre della notte, dal silenzio dei cimiteri e dal respiro del mare, dai numeri e dalle linee, dai vantaggi, svantaggi e la rotondità dello zero tra loro ... Nel magico Athanor del poeta tutto - cose, esseri, eventi concreti, piante, uccelli, alberi, stati spirituali, fontane e sorgenti - si trasforma in poesia. Laura Garavaglia intende, attraverso una semplice, intellegibile immagine poetica, conciliare due ambiti di poesia che sembrano inconciliabili - emozione e ragione - e lo fa meravigliosamente. I termini astratti riescono così a caricarsi di lirismo. Citiamo, ad esempio, due versi di due poesie dedicate a Évariste Galois e Bernhard Riemann: "Poco più di vent'anni/ e un amore diverso,/crimined'acciaio, ti ha strappato alla luce" (Teoria dei numeri); "Sulla linea retta magica tra zeri e infiniti /scrivevi l'armonia della natura. /Il peso inconsistente della vita/Su fogli fitti di formule, di simboli/ /ridotti presto in cenere /dalla fiamma del camino". "(Funzione zeta).

La nota profondamente originale della poesia di Laura Garavaglia consiste nella sorpresa spontanea e senza vincoli delle norme, delle tecniche speciali, della trasfigurazione espressiva, di un certo orientamento programmatico, dei momenti dell'anima, dei ricordi, degli stati della natura, delle impressioni.

In una parola, le illuminazioni rimbaldiane.

Metafora e confronto non mancano, tuttavia, con la stessa spontaneità e facenti parte dell'immaginario generalizzato di associazioni, "corrispondenze", punteggiatura contrappuntata: " Percorro l'autostrada ai confini del dolore/ tra campi arsi di ricordi /carrubi e lecci curvi/ sotto l'inganno del vento/ l'indifferenza del sole./ La memoria è onda cupa/ s'infrange sullo scoglio della mente. /Il passato ferisce il presente e questo silenzio ottuso, sordo /non permette ritorno. sotto la benda del presente. / Il silenzio è come una porta della prigione / da dove proviene "(Autostrada del dolore). Il vocabolario avverbale viene utilizzato solo per suggerire corrispondenze associative senza un'intenzione di particolare poetizzazione, ma per delineare uno stato: "Tegole verdi, prati contro il cielo"; "Le stelle pulsano e scintillano"; "La luce affilata del mattino/ taglia ogni pensiero sospeso"; "Chissà chi credeva di essere e perché si era illusa. Boccheggiava/ come tutti, pesce nella rete. Annaspava/come gatto caduto nel fiume/le unghie a cercare improbabili appigli".

La poetessa italiana non costruisce, ma suggerisce, ponendo il significato lirico "al centro della frase". È una poetessa che si trova nell'ipostasi di un pittore che fissa il cavalletto, in contorni aggraziati, ognuno

"brama la sconfitta", "le stelle che cadono nel bicchiere", i pensieri che si infrangono oltre il cielo ", la polvere che brilla in un raggio di sole ", identificato con la poesia," le luci che cancellano i contorni "o in quella di un musicista che intona accordi veloci, in cui è nascosto il" segreto dell'armonia del mondo ". Tutto si riversa spontaneamente in forme concentrate in dipinti, stampe, miniature.

Nata nel 1956 a Milano, vive a Como. Ha fondato la Casa della Poesia di Como ed è direttrice del Festival Internazionale di Poesia "Europa in versi". Dai volumi di testi che ha curato, notiamo qui quelli che sono apparsi e in rumeno: *Frammenti di vita* (2009), *Correnti ascensionali* (2013), *La simmetria del gheriglio* (2013). "Scrivere poesie, osserva Nicolae Dabija nella prefazione del libro *Muzica Sferelor*, non significa organizzare le parole in modo diverso, ma vivere diversamente ciò che intendi con le stesse parole."

Acad Mihai CIMPOI

Una bellissima recensione del libro "Muzica Sferelor", Pegas, 2019. Una raccolta di mie poesie tradotte in rumeno dal Professore e critico letterario Mihai Cimpoi

🕒 23 Giugno 2019 [🗨️ Nessun commento](#)

La poesia dell'infinito vicino a noi

Una nuova comparsa nella collezione "Pegas", una nuova rivelazione, perché Laura Garavaglia è una creatura dentro la Poesia, è fantasia sensibile alla poesia, è il sole che annuncia, è una cantante che intona tutte le voci e che sorprenda l'arrivo delle stagioni con un fascino musicale che ricorda Vivaldi. La poesia zampilla, presso la poetessa italiana, da ovunque: da tutte le sfaccettature visibili e invisibili della realtà quotidiana, dal sussurro e dalla caduta delle stelle, dalle luci del giorno e dalle ombre della notte, dal silenzio dei cimiteri e dal respiro del mare, dai numeri e dalle linee, dai più e dai meno e dalla rotondità dello zero.

Nell'Atanor magico della poetessa tutto – le cose, gli esseri, gli avvenimenti concreti, le piante, gli uccelli, gli alberi, gli stati d'animo, le fontane, le fonti – si trasforma in poesia. Laura Garavaglia si propone, attraverso un immaginario poetico semplice, realistico, di coniugare le due istanze della poesia in apparenza contrastanti – l'emotio e la ratio – e ci riesce meravigliosamente. I termini astratti si coniugano bene con le parole portatrici di lirismo. Leggiamo, per esemplificare, due strofe delle due poesie dedicate a Evariste Galois e a Bernhard Riemann:

"Poco più di vent'anni/e un amore diverso/ crimine d'acciaio/ti ha strappato alla luce". (La teoria dei numeri);

E sulla retta magica/trazeri ed infiniti/scrivevi l'armonia della natura/il peso inconsistente della vita/ tra fogli fitti di formule, simboli/ridotti presto in cenere dalla fiamma del camino". (La funzione zeta).

La nota profondamente originale della poesia di Laura Garavaglia consiste nella sorpresa spontanea, indipendente dalle norme, da tecniche speciali, dalla trasfigurazione espressiva, da un particolare orientamento programmatico dei momenti dell'animo, dei picchi di memoria, degli stadi della natura, delle impressioni.

In una parola, delle illuminazioni di Rimbaud.

La metafora e la similitudine non mancano, hanno anzi la stessa spontaneità e fanno parte dell'immaginario generalizzato delle associazioni, delle "corrispondenze", delle regole del contrappunto: "Percorro l'autostrada/ ai confini del dolore/ tra campi arsi di ricordi/carrubi e lecci curvi/sotto l'inganno del vento/l'indifferenza del sole./La memoria è onda cupa/s'infrange sullo scoglio della mente./Il passato ferisce il presente/e questo silenzio ottuso, sordo/non permette ritorno". (Autostrada del dolore). Il "come" comparativo è qui usato solo per suggerire delle associazioni, senza l'intenzione di fare poesia, bensì di delineare uno stato d'animo.

La poetessa italiana non costruisce, bensì suggerisce, ponendo il significato lirico nel "nucleo" della frase. È una poetessa che si erige a pittrice che mette sul cavalletto, con contorni graziosi, ogni "dolore non superato", "le impalcature che cadono in un bicchiere", i pensieri che naufragano oltre il cielo, la polvere che è illuminata dal raggio di sole, identificata con la poesia, le luci che spengono le cornici oppure si mette nei panni del musicista che intona accordi rapidi, in cui si nasconde il "segreto dell'armonia del mondo". Tutto versa spontaneamente in forme concentrate in istanze, stampe, miniature.

Nata nel 1956 a Milano, ha fondato la Casa della Poesia di Como, dove vive, ed è promotrice del Festival Internazionale di Poesia "Europa in versi". Tra i volumi di poesia che ha pubblicato, segnaliamo qui quelli comparsi in lingua romena: Frammenti di vita (2009), Correnti ascendenti (2013), Simmetria del gheriglio (2013). "Scrivere poesia, dice nella prefazione Nicolae Dabija, il traduttore che dice di ritrovarsi nelle sue poesie, non significa ordinare le parole, bensì vivere ciò che vuoi dire con l'aiuto delle parole stesse".

Acad. Mihai CIMPOI

Presidente Unione Scrittori della Moldavia